

Reeds als klein mannetje wist Didier Verriest heel goed wat hij later wilde worden: fotograaf! In het imposante huis aan de Coupure in Gent, waar hij opgroeide, dwaalde hij rond en ontdekte op zolder de donkere kamer van een mede-bewoner, van een huurder. De magie en de fascinatie voor de fotografie werd geboren. Bovendien kreeg hij van zijn ouders van jongs af aan de liefde voor kunst mee: zijn moeder Jeanne Lefert was pianiste, zangeres en muziekjournalist; zijn veel te vroeg overleden zus Blanche was operazangeres. Didier wou naar de academie gaan om kunst en fotografie te combineren maar in die tijd, de vroege jaren 1970, bestond er nog geen opleiding, waarbij het diploma kunstofograaf behaald kon worden. Er was wel al een eerste aanzet gegeven door Jules Vandevelde, maar de lessen werden gecombineerd met film en grafiek. Toen werd in het Vlaamse kunstmilieu, fotografie eerder als hulpmiddel dan als autonoom medium beschouwd. Vader Guy Verriest, bekend oogarts en academicus, zag dat dus niet zitten. Het compromis werd het Narafi (Nationaal Radio en Film-instituut) in Brussel, gerenommeerd voor zijn hoogstaande technische opleiding. Onmiddellijk na zijn studies kwam Didier in de modiefotografie terecht. Gent werd ingeruild voor Parijs. Maar het leger, zijn legerdienst stak daar een stokje tussen. 15 maanden lang vervulde hij de taak van cinema-operateur voor de marine, maar wel op het vaste land. Eenmaal legerdienst af begon hij een fotowinkel in het centrum van Gent, de Lange Violettestraat, maar de job van klassieke dorpsfotograaf ook al was dat in een stad, je weel wel pasfoto's trekken, huwelijksreportages, communicantjes, ... dat maakte hem niet gelukkig. En toen kwam de verlossing. Hij kon voor het winkelketen SPAR fotograferen: productfotografie, food, ... en richtte de bvba ARGUS op, gespecialiseerd in bedrijfsfotografie.

Reeds 50 jaar is Didier Verriest fotograaf en het is nog niet over. Momenteel fotografeert hij de moeilijkste objecten in musea, maakt reproducties van kunstwerken en - vooral - zijn vrije werk, zijn persoonlijke projecten nemen een groot deel van zijn tijd in beslag. Volgend jaar, in 2026, zullen we in het spoorwegmuseum *Trainworld* in Schaarbeek zijn nieuwste kunstproject 'Spoor-Weg' mogen meemaken. Hij geeft ons alvast een inkijk door een van de werken uit deze reeks hier te tonen.

Persoonlijke projecten van Didier zijn grootste projecten. De voorbereiding, contacten maken, een strategie ontwikkelen om tot het beoogde resultaat te komen. Beoogde resultaat? Ja, want bij Didier begint alles met pre-visualisatie. De beelden krijgen eerst gestalte in zijn verbeelding vooraleer hij naar de uitbeelding overstapt. En dit was ook zo met het project '80 atelierbeelden', waarvan een selectie hier ten toon gesteld wordt.

Het atelier is een creatie van de kunstenaar en vormt een sacrale ruimte met werktuigen, artefacten eigen aan die kunstenaar.

Omgekeerd zal het atelier de kunstenaar ook beïnvloeden. Deze wisselwerking, deze interactie wenste Didier naar voor te brengen. Daartoe had hij voor zichzelf een paar *guidelines* uitgestippeld die hij consequent bij iedere opname toepaste: de kadraging, het standpunt, de beeldhoek, het bewust kiezen voor kleur, om nadien het onbewaakte moment van de creatie in één klik te capteren. Het is alsof je voor een kijk box staat waarin ieder element zijn betekenis draagt. Door dit *Leitmotiv* verkrijgen we pure coherentie die versterkend werkt. De signatuur van de meester is duidelijk te herkennen. Deze aanpak vinden we trouwens ook terug in Belgicorum, het andere vrije artistiek werk met prachtige beelden van nooit geziene plaatsen in federale gebouwen.

Er bestaan verschillende analysemodellen van het fotografisch beeld. Ze hebben als doel foto's te leren beoordelen en waarderen en dat onder woorden te brengen met goede argumenten. Een ervan is het analysemodel van Andreas Müller-Pohle, stichter en uitgever van het tijdschrift *European Photography* en dat sinds 1980. Nieuw in de benadering van Müller-Pohle is de functie van de encenering. Iedere foto, zelfs de meest eenvoudige zoals een pasfoto, behelst immers een ingrijpen, een manier om het licht te vangen, een aankleding, een specifieke realisatie, een bepaalde strategie. Ieder fotografisch beeld impliceert een encenering van het object, het subject, het apparaat, het licht, het beeld zelf en de context.

Laat me dit model even op de atelierbeelden van Didier toepassen:

De encenering van **het object**: de keuze van wat gefotografeerd wordt en hoe dat gefotografeerd wordt.

Het huis van Marianne en Didier ademt kunst. Kunstenaars behoren tot hun vrienden- en kennissenkring. Die fotografeerde hij het eerst in hun atelier en zij brachten hem dan weer in contact met andere kunstenaars. Consequent liet hij

zich leiden door zijn vooraf uitgestippelde *guidelines*. We kijken als het ware door een raam, een venster, naar 'het atelier met de kunstenaar' of kijken we naar 'de kunstenaar in zijn atelier'. Het spanningsveld hiertussen houdt onze blik in het beeld stevig vast.

De encenering van **het subject**, de fotograaf zelf dus.

Ook al beweert Didier dat hij een objectieve weergave van het atelier wou geven, dat hij enkel een getuigenis_wou leveren, toch kunnen we hem als subject niet negeren. Een cerebraal rijpingsproces gaat ieder beeld vooraf. Hetzelfde onderwerp door een andere fotograaf zou op een ander manier behandeld worden. De biografische gegevens van de kunstenaar-fotograaf spelen altijd mee in het tot stand komen van het concept.

De encenering van **het apparaat**.

Didier werkt op statief, beheerst het perspectief met of zonder tilt en shift lenzen.

De encenering van het **licht**. Met welk licht komt het beeld tot stand en hoe werkt het licht in?

Didier kiest bewust voor het aanwezig licht dat hij op voorhand reeds bestudeerd heeft want vooraf, niet noodzakelijk op de dag van de opname zelf, verbleef hij ettelijke uren in het atelier om het licht aan te voelen en mogelijke cadrages in te schatten.

De encenering van **het beeld** zelf, de verdere uitwerking van het bestaand beeldmateriaal.

Didier Verriest construeert het beeld bij de opname. Het beeld wordt in de postprocessing niet gemanipuleerd en daaraan herkent men de meester. Hij kiest bewust voor kleur ten voordele van het realisme.

En tenslotte de encenering van de **context**: de betekenis wordt mee beïnvloed door de plaats waar de foto's gepresenteerd worden. De atelierfoto's worden op een andere manier geconsumeerd in een tijdelijke tentoonstelling met afdrucken van een groot formaat, zoals hier in Berlare, dan gepresenteerd in het prachtige kunstboek. Voor Didier is het fotoboek, het boek waarin je rustig kan bladeren, de tijd kan nemen om alle elementen van het beeld te bestuderen het belangrijkste en altijd het einddoel van zijn persoonlijk artistiek zoektocht.

Geacht publiek,

Interessante fotografie is een beeldende discipline die erin bestaat concepten te creëren en deze met een persoonlijke signatuur naar buiten te brengen.

In alle foto's van Verriest valt de symbiose van de geportretteerde met zijn atelier op. De kunstenaar valt leterlijk en figuurlijk samen met zijn natuurlijke biotoop waarin hij of zij dagelijks, of 's nachts, creëert. De foto's getuigen, maar ook wij zijn getuigen van een tijdloos document.

Vader Verriest heeft het oog bestudeerd, de staafjes en de kegeltjes waarmee we licht en kleur kunnen onderscheiden. Zijn zoon pakte het anders aan. Het oog van Didier Verriest fileert de zichtbare en onzichtbare werkelijkheid en transformeert deze tot een sacrale ruimtelijkheid waar schoonheid en kracht elkaar omhelzen.

Hilde Braet, Berlare 3 april 2025.

www.hildebraet.be